

2019.09.15. Høstgudstjeneste

13. søndag efter trinitatis i Klovborg kirke.

En mand var på vej fra Jerusalem ned til Jeriko, vejen, han gik ad, var stenet. Han gik alene og hele tiden måtte han gå uden om skarpe klippestykker, der rakte ud langs vejen. Solen bagte fra en skyfri himmel og de gule bjergsider kastede varmen tilbage, ned mod den vandrende mand på vejen. Han var købmand og bar sine varer i en lille sæk på ryggen, sveden drev ham ned ad ryggen, mens han langsomt gik op ad bjergvejen. Han standsede et øjeblik og tog sin lille lerkrukke med vand frem. Åh, hvor var det dejligt at få vand at drikke. Han lukkede øjnene og lod krukens sidste dråber løbe ned i halsen.

Lige med ét sprang 3 røvere frem bag et klippefremspring. De var to store og en mindre mand. Alle var de bevæbnede med knive og den største af mændene brølede: stik os din rygsæk med alt, hvad den indeholder!

Købmanden åbnede forskrækket øjnene, han havde jo kun de brød, som hans kone møjsommeligt havde bagt, - og hvis han mistede dem, så ville han ikke kunne sælge dem og få penge med hjem til familien. ”Nej!” sagde han, ”Det går ikke, jeg har forpligtelser over for min familie, de må have det daglige brød!” Men røverne var brutale, - de for over den stakkels mand, stak ham med deres knive, stjal hans rygsæk og lod manden ligge tilbage i grøften, blødende og halvdød under den brændende sol. Herpå stak røverne af.

Solen skinnede ubarmhjertigt, købmanden stønnede i smerte, men ingen hørte ham. Vejen var øde og tom, støvet blæste og købmanden, der lå i grøften kunne ikke holde sig for munden, så støvet kom ind i både mund, hals og næse. Han hostede lidt, - men støvet blev, hvor det var. Så lå han helt stille, - der gik lang tid.

Omsider kom en mand gående forbi på vejen mod Jerusalem. Købmanden i grøften begyndte at håbe, han forsøgte at råbe hjælp til manden, men det virkede som om manden havde sine tanker et andet sted. Så så købmanden nede fra sin grøft, at manden vendte sit ansigt i retning af ham. ”Hurra, han ser mig, han hjælper mig” tænkte købmanden. ”Men nej”, straks vendte den vandrende mand sit blik bort. Han fik ligesom mere travlt og forsvandt rundt om vejens klippefremspring. Manden, der gik forbi, var en præst, der skulle op til sin tempeltjeneste i Jerusalem, han syntes ikke, han havde tid.

Købmanden lå tilbage, det gjorde ondt i halsen, han var så træt, det måtte være alt det blod, han havde mistet. Åh, bare der dog var nogen, der ville hjælpe ham. Han syntes, han hørte skridt, forsigtigt åbnede han øjnene, det var svært, blodet havde klistret hans ene øje til, og det andet var hævet, men svagt kunne han skimte en anden mand, der kom gående. ”Hjælp...” hostede han, men også denne mand gik bare forbi.

Den arme, stakkels købmand følte nu, hvordan han mistede sine sidste kræfter og så besvimedede han.

Han vågnede først længe efter. En mand var i færd med at vaske hans ansigt med en kølig våd klud. Åh, det føltes så godt. Manden hældte vand ind i hans mund og han vaskede blodet af ansigtet, han forbandt hans forslåede arme og så satte han ham op på sit ridedyr. ”Tak, du gode menneske”, stønnede købmanden. ”Hvordan skal jeg dog takke dig. Jeg troede, at jeg skulle dø”. ”Nej, du skal ikke dø. Nu er jeg her og jeg hjælper dig. Nu finder vi et herberg, hvor de vil tage sig af dig og passe og pleje dig”.

Og så fulgte den fremmede mand købmanden ned til et herberg. På herberget kom værten ud og tog imod dem, - og den fremmede mand lovede straks fuld betaling for hele sygeopholdet på herberget. ”Og hvis det kommer til at koste mere, så bare sig til, jeg skal betale dig det, når jeg kommer forbi her igen”. Og så gik den fremmede bort.

Købmanden blev lagt ind i en seng, og værten fra herberget passede og plejede ham. Men en dag, mens købmanden lå alene i sin seng, kom tankerne væltende og han syntes, at alting var svært. Her lå han, helt alene, og så dårlige oplevelser havde han haft af sine medmennesker. Hvorfor var røverne voldelige? Han havde jo ikke noget ondt i sinde over for dem? Hvad skulle et gøre godt for? Og hvorfor var de 2 mænd bare gået forbi ham, da han allermest brug for deres hjælp?

Købmanden sank ind i mørke tanker. Hvor var Gud henne, da røverne slog ham ned? Hvor var Gud, da de to mænd gik forbi ham? Købmanden lå og følte sig helt alene. Så kom værten ind på hans værelse og satte sig ved sengekanten.

Købmanden spurgte værten, om han vidste, hvem, det var der havde hjulpet ham? Nejj, det var ikke en, jeg kendte, men han talte samaritansk, så han var en fremmed her på vore kanter. Men nu skal du se at blive rask, jeg tror, du kan være frisk om 2 dage. Købmanden vendte sit ansigt bort og så ind i væggen. Nej, jeg bliver ikke rask mere, det tror jeg ikke. Når mennesker sådan slår en uskyldig mand som mig, - og når

andre bare går forbi mig, når jeg har allermest brug for dem, - nej, jeg bliver nok aldrig mere rask.

Værten fra herberget lyttede, så svarede han stille: Du har jo ret, det var forkert af de mennesker. Men Gud glemte dig ikke. Han så dig. Og Gud sendte dig hjælp. Husk på, at vi har en Gud, der ser.

Købmanden lå lidt i sine dybe tanker, så var det som om det lysnede, - og han svarede stille: "Du har ret! Jeg blev hjulpet. Gud sendte mig hjælp". Og så voksede en beslutning frem hos købmanden: stille og måske i begyndelsen svagt. "Jeg vil leve, - jeg vil lære af samaritaneren, hvis jeg møder et menneske i nød, så hjælp mig, Gud, til at gøre som du vil ha' det". Og han mærkede en styrke langsomt vokse frem inde i sig.

Næste dag rejste han sig fra sengen og gik omkring, han takkede værten for hans hjælp og så begav han sig på vej hjem, det var som om et lys var begyndt at varme inde i ham og dér, på vejen hjem, fyldtes han af tak over for Gud: Tak Gud, fordi du så mig, da jeg havde allermest brug for dig. Du er i sandhed Gud.

Og så vendte han tilbage til sin familie og fortalte dem om det fantastiske, der var sket ham: han var blevet hjulpet. Gud havde set ham og husket ham. Husk det, kære kone og børn: vi har en Gud, der er god.

Sådan sluttede købmanden sin fortælling om overfaldet på vejen mellem Jerusalem og Jeriko. Amen.